

به نام خدا

پاسخ تشریحی سؤالات عربی کنکور ۱۳۹۶ (رشته ی ریاضی)

استاد حسین کاری

۲۶) در گزینه‌های (۱) و (۳)، ضمیر «هُم» در ترکیب «مِيقَاتُهُمْ» به اشتباه، «ما» ترجمه شده است؛ در حالی که معنای ضمیر «هُم»، «آن‌ها» یا «آنان» است. در گزینه‌ی (۴)، واژه‌ی «برای» آمده است که معادل آن، یعنی حرف جرّ «لِ» در صورت سؤال وجود ندارد و همچنین، ترکیب اضافی «مِيقَاتُهُمْ»، به صورت ترکیب اضافی ترجمه نشده است.

پس، گزینه‌ی (۲)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۴ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

۲۷) «الزَّمُّ» به معنای «الزام داشتن» و «پای بند بودن» است.

در گزینه‌ی (۱)، فعل معلوم جمله به صورت مجهول ترجمه شده است. در گزینه‌ی (۲)، علاوه بر ترجمه‌ی اشتباه فعل «شَجَّعَ»، ضمیر «ه» متصل به «ظهور» نیز، ترجمه نشده است. در گزینه‌ی (۳)، «مسلمین» واژه‌ی مناسبی برای ترجمه نیست.

البتّه، در همه‌ی گزینه‌های بالا، فعل امر «الزَّمُّ» به صورت دقیق معنا نشده است.

پس، گزینه‌ی (۴)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۴ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

۲۸) «هُنَاكَ» در اصل به معنای «آنجا» است، ولی در صورتی که به عنوان خبر مقدّم در ابتدای جمله‌ی اسمیه بیاید، معنای «وجود دارد» یا «هست» می‌دهد.

در گزینه‌ی (۱)، «هُنَاكَ»، «آنجا» معنا شده و همچنین، «المَشَقَات فِي حَيَاتِهِمْ»، به صورت ترکیب اضافی «سختیهای زندگی» ترجمه شده است. در ضمن، «المَعَالِي» که معرفه است، نکره معنا شده است. در گزینه‌ی (۲)، «هُنَاكَ»، «اینجا» معنی شده است که کاملاً اشتباه می‌باشد. در گزینه‌ی (۳)، فعل‌های مضارع، به شکل ماضی نقلی ترجمه شده اند.

پس، گزینه‌ی (۴)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۴ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

(۲۹) فعل مضارع به همراه «قَدْ» معنای تقلیل و گاهی می‌دهد.

در گزینه‌های (۱) و (۲)، «الشَّابُّ» به معنای «آن جوان» ترجمه شده که چون «ذَلِكَ» در جمله وجود ندارد، پس این ترجمه اشتباه است. در گزینه‌ی (۴)، «الشَّابُّ» که معرفه است، به صورت نکره معنی شده است.

پس، گزینه‌ی (۳)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۴ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

(۳۰) اگر پس از اسم اشاره، اسم «ال» دار ظاهر شود، اسم اشاره به صورت مفرد ترجمه می‌شود؛ اما، اگر این اسم، بدون «ال» باشد، اسم اشاره طبق صیغهی خود ترجمه می‌گردد.

در گزینه‌ی (۱)، چون پس از اسم اشاره، «الْيَدُ» با «ال» آمده است، پس تابع می‌باشد و باید به صورت «این دست» معنا می‌شد که به اشتباه، در نقش خبر ترجمه شده است.

پس، گزینه‌ی (۱)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۴ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

(۳۱) منظور مصراع این است که «قضا و قدر قطعی است و ترس نجات دهنده‌ی انسان از آن نیست.»

در سه گزینه‌ی (۱) و (۲) و (۴)، بر حتمی و قطعی بودن اراده و قضای الهی اشاره شده است.

پس، گزینه‌ی (۳)، پاسخ این سؤال است.

۳۲) چون در صورت سؤال، «اینجا» وجود دارد، پس، گزینه‌های دارای «هناک» (آنجا) اشتباه است. بنابراین، گزینه‌های (۲) و (۴) اشتباه هستند. در گزینه‌ی (۳)، «به ارث می‌بریم» و «عبرت بگیریم» به اشتباه به صورت ماضی آورده شده‌اند.

پس، گزینه‌ی (۱)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۴ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)**

۳۳) در گزینه‌ی (۱)، «اشتباهات» به صورت مفرد «الْخَطَأُ» آمده است. در گزینه‌ی (۳)، «هذِهِ الْأَيَّامُ» آمده که معنای درستی برای «امروز» نیست. در گزینه‌ی (۴)، «الإشْتِبَاهَاتُ الْأَضْعَرُّ» آمده که برای ترکیب «کوچکترین اشتباهات» معادل نیست؛ چون در عربی و فارسی، ترتیب مضاف و مضاف‌الیه مشترک است.

پس، گزینه‌ی (۲)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۴ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)**

ترجمه‌ی متن:

علاقه بین ایرانیان و عرب به قدیم‌ترین زمان‌ها برمی‌گردد. پس وجود واژه‌های فارسی در اشعار شاعران عرب قبل از اسلام، برترین دلیل برای اثبات این امر است. یکی از اسباب محکم شدن این علاقه همان موضوع ترجمه‌ی آثار به این دو زبان است. علاوه بر آن، ایرانیان از پیشروان آن نهضت علمی که در ارکان جامعه‌ی اسلامی دمیده شده بود، بودند. پس آن‌ها تلاش کرده‌اند تا آن را توسعه دهند و در این فرصت، به زبان این نهضت بیشتر از اصحاب آن، توجه کردند!

ایرانیان هنگامی که دیدند آن زبان عربی است، احساس بیگانگی نکردند، بلکه، با آن انس گرفتند و تلاش کردند تا آن را تدوین کنند و به آن نظم ببخشند، پس تألیفات گوناگون بسیاری را برای فهم و روشنگری و درآوردن ظرایف و جزئیات آن گرد آوردند.

۳۴) گزینه‌ی (۱)، پاسخ این سؤال است.

۳۵) گزینه‌ی (۴)، پاسخ این سؤال است.

۳۶) گزینه‌ی (۱)، پاسخ این سؤال است.

۳۷) گزینه‌ی (۳)، پاسخ این سؤال است.

۳۸) «وَجُودُ الْمُفْرَدَاتِ الْفَارِصِيَّةِ فِي أَشْعَارِ شُعْرَاءِ الْعَرَبِ قَبْلَ الْإِسْلَامِ أَفْضَلُ حُجَّةٍ لِإثْبَاتِ هَذَا الْأَمْرِ!»

پس، گزینه‌ی (۱)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۶ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

۳۹) «حَاوَلُوا أَنْ يُدَوِّنُوهَا وَ يُنَظِّمُوهَا فَالْفَوْا تَأَلِيفَاتٍ مُتَنَوِّعَةً كَثِيرَةً لِفَهْمِهَا وَ تَبْيِينِهَا»

پس، گزینه‌ی (۳)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۶ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

۴۰) فعل، ماضی، لِلْغَائِبِينَ، ثلاثی مجرد، معتل و ناقص (ریشه: سعی)، لازم، مبنی / فعل و فاعلش، ضمیر بارز «و» و جمله فعلیه است.

پس، گزینه‌ی (۲)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۵ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

۴۱) فعل، مضارع، لِلْغَائِبِينَ، ثلاثی مزید (از باب تَفْعِيل)، معتل و مثال (ریشه: وسع)، متعدی، معلوم (مبنی للمعلوم)، معرب / فعل منصوب با حرف ناصبه‌ی «أَنْ» و علامت نصب آن، حذف نون اعراب و فاعلش، ضمیر بارز «و» است.

پس، گزینه‌ی (۴)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۵ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

۴۲) اسم، مفرد، مؤنث، نکره، معرب، مشتق (اسم فاعل (مصدرش: تنوع))، منصرف، صحیح الآخر / صفت (نعت) و منصوب به تبعیت از موصوف (منعوت) «تألیفات»

پس، گزینه‌ی (۱)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۵ جزوه ی عربی کنکور**

استاد حسین کاری)

۴۳) در صیغه‌های ۶ و ۱۲ مضارع، نون علامت اعراب فرعی نیست.

پس، گزینه‌ی (۱)، پاسخ این سؤال است. (پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۸ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)

(۴۴) علامت جزم فعل مضارع ناقص در صیغه‌های ۱ و ۴ و ۷ و ۱۳ و ۱۴، حذف حرف عله است که در گزینه‌ی (۲)، «تَنهٰی» به دلیل وجود «لا»ی نهی بر سر آن، به صورت «تَنهٰ» آمده است.

پس، گزینه‌ی (۲)، پاسخ این سؤال است. (پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۸ و ۱۶ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)

(۴۵) فعلی را می‌توان مجهول کرد که معنای متعدی داشته باشد، یعنی نیاز به مفعول به داشته باشد و برای سؤال «چه کسی را؟» یا «چه چیزی را؟»، جواب داشته باشد. «تَحْفُظُ» به معنای «نگه می‌دارد» یا «حفظ می‌کند» متعدی است و قابلیت مجهول کردن را دارد.

پس، گزینه‌ی (۴)، پاسخ این سؤال است. (پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۱۰ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)

(۴۶) در صیغه‌های ۶ و ۱۲ مضارع، علامت جزم فعل، محلی است.

پس، گزینه‌ی (۲)، پاسخ این سؤال است. (پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۸ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)

(۴۷) در گزینه‌ی (۴)، «فَوْقُ» از جمله ظروف غیر متصرف است و قطعاً مفعول فیه است. در گزینه‌های (۱) و (۲)، با آوردن «فی» بر سر «مَسَاءً» و «یوماً» معنا تغییر نمی‌کند؛ در نتیجه، مفعول فیه هستند. ولی در گزینه‌ی (۳)، «صَبَاحُ» مبتدا است و با آوردن «فی» بر سر آن، جمله بی معنی می‌شود.

پس، گزینه‌ی (۳)، پاسخ این سؤال است. (پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۱۸ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)

(۴۸) جمله‌ی وصفیه سه شرط دارد: ۱. فعل (یا جمله‌ی اسمیه) که در ابتدای جمله نباشد و جمله‌ی قبل از آن کامل باشد. ۲. بلافاصله پس از اسم نکره بیاید و اول آن «وَ» و ... نباشد. ۳. در مورد اسم نکره‌ی قبل از خود توضیح دهد.

با این شرایط در گزینه‌های (۳) و (۴)، جمله‌ی وصفیه نداریم. در گزینه‌ی (۱)، موصوف (سؤالاً) منصوب است؛ پس، جمله‌ی وصفیه‌ی آن در محلّ نصب است.

در گزینه‌ی (۲)، موصوف (شعوبّ) مرفوع است؛ در نتیجه، جمله‌ی وصفیه‌ی آن در محلّ رفع است.

پس، گزینه‌ی (۲)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۶ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)**

(۴۹) صاحب حال باید اسم معرفه باشد و غالباً نقش‌های فاعل، مفعول‌به، نائب فاعل و یا فاعل و مفعول باهم را دارد. ذوالحال همیشه قبل از حال ذکر می‌شود و ذوالحال نزدیک‌ترین مورد به حال است.

با توجه به معنی جملات و نکات فوق، گزینه‌های (۱) و (۲) و (۳) حذف می‌شوند.

پس، گزینه‌ی (۴)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۰ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)**

(۵۰) تمییز اسمی است جامد، منصوب و نکره که در پایان ارکان اصلی جمله می‌آید و از کلمه یا کلام ماقبل، رفع ابهام می‌نماید.

پس، گزینه‌ی (۳)، پاسخ این سؤال است. **(پاسخگویی به سؤال با مراجعه به فصل ۲۱ جزوه ی عربی کنکور استاد حسین کاری)**